

POSTANOWIENIE

29 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 29 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.J., L.J. i P.J.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z 2 lipca 2024 r., I ACa 496/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od pozwanej na rzecz powodów tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

(G.N.-J.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą i czwartą spośród wymienionych przesłanek.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Odwołanie się natomiast do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że obowiązujące przepisy nie różnicują obecnie stopy odsetek ustawowych za opóźnienie względem zobowiązań ze świadczeniem pieniężnym w walucie polskiej i w walutach obcych. Nie ma też znaczenia, czy między datą (bezpodstawnego) świadczenia kwoty wyrażonej we franku szwajcarskim (CHF) lub innej walucie obcej a datą wyrokowania doszło do wzrostu kursu waluty obcej w stosunku do kursu waluty

krajowej, gdyż zwrot nienależnych świadczeń na rzecz każdej ze stron umowy kredytu zakłada zwrot świadczeń w wysokości wypłaconych lub wpłaconych kwot (odpowiednio w złotych i CHF), bez względu na rodzaj waluty. W każdym przypadku należy stosować stawkę określoną w art. 481 § 2 k.c., gdyż przepisy nie przewidują odmiennej stawki w odniesieniu do waluty obcej (zob. m.in. uchwała połączonych Izb Cywilnej i Administracyjnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 12 czerwca 1981 r., V PZP 3/81, OSNCP 1982, Nr 7, poz. 92, wyroki Sądu Najwyższego: z 21 marca 1990 r. I CR 42/90, nie publ. i z 9 października 2008 r., V CSK 63/08, OSNC 2009, nr 10 poz. 143 oraz postanowienia Sąd Najwyższego: z 29 maja 2025 r., I CSK 126/24, z 31 lipca 2025 r., I CSK 1365/24 i z 22 stycznia 2026 r., I CSK 2388/24 – nie publ.). Nie ma więc potrzeby rozstrzygania kwestii, czy od świadczenia zasądzanego w walucie obcej można zasadzić odsetki ustawowe przewidziane w art. 481 § 2 k.c.

Skarżąca wprawdzie powołała się na rozbieżność orzecznictwie co do tego, na kim – w sprawach o zwrot świadczenia wykonanego w wykonaniu nieważnej umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej – spoczywa ciężar wykazania wysokości dochodzonych roszczeń, jednak w uzasadnieniu tej przyczyny kasacyjnej nie wskazała judykatów potwierdzających to stwierdzenie ani nie sprecyzowała, na czym miałyby polegać ta rozbieżność, co wyklucza możliwość uznania, że przesłanka taka w sprawie niniejszej rzeczywiście wystąpiła.

W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy pozostaje związany ustaleniami faktycznym stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku. (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z tego też względu podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Do tego zaś w istocie zmierza twierdzenie skarżącej kwestionujące wysokość świadczenia w walucie obcej, spełnionego w wykonaniu nieważnej umowy, mające uzasadniać oczywistą skargę kasacyjną.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

[P.L.]

[SOP]